

народа, който на него вече си възложилъ надѣждата, че ако стане царь, той добръ ще управлява царството, което было разслабено отъ междуособицы и отъ вліяніето на чуждый элементъ.

Простыйтъ свинарь става вече народенъ герой; неговата слава крайно смутила царь Константина, пакъ и на самага И-ра не было твърдѣ угодно. За туй Константинъ, съ намѣреніе да изкорени во-време този трънъ, събралъ полковетъ си; и самъ императорътъ подошелъ къмъ границытъ съ войска, за да ги ограда противъ нападеніята отъ Лахана. Но Лахановата сила отъ день-на-день растѣла, и нѣмало Българинъ, който да бы противостоялъ на пж-тя му. Най-подирь и сичкытъ велможи оставили Константина, който тѣй былъ принуденъ самъ да опита военното си щастіе съ Лахана. И той го добръ посрѣщналъ, полка му досущъ распрѣснжалъ и самага царя живъ уловилъ и му отрѣзълъ главата (1277). Сетнѣ Лаханъ турилъ на ума си да привзема градове укрѣпены, въ което не былъ по-малко честитъ; едно само му оставало ёще — провъзгласяваніето на царството, но ъ то не са забавило; народътъ го былъ предизбралъ вече (24).

Да оставимъ сега Лахана съ кандидатытъ на царството, и да са приготвимъ за нова кървава сцена.

Въ 1265—1270 год. на сѣверъ отъ Стара-Планина и по Дунава до Видинъ, владѣялъ деспотъ Светославъ, като удѣльный кнезь (25). Подирь смъртъта на Константина Тиха, този Святославъ обѣви правото си за бълг. корона, защото водѣше третата дѣщеря на Теодора Ласкаря, слѣдов. бѣше ожененъ

(24) Исторія славеноболгарскаго народа изъ Райча и проч. отъ А. Н. Будимъ, 1801 год. —

(25) Тукъ да не разумѣваме оногось Светослава, сынъ на Георгія Тертера, който сетнѣ царува.